

Δημήτρης Καλοκύρης

Τά Τζάμια

στόν Άναλι

Ἐδῶ, μοῦ λέγαν, πρῶτα ἦτανε χωράφια μέ σιτάρια καί μπαχτσέδες μέ λαχανικά, ἀμπέλια:

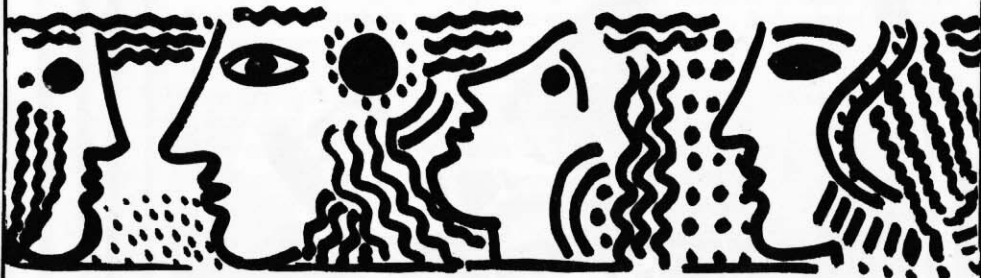
τό βράδι μαζεῦότανε καί πίναν τό κρασί, καίγανε λεῦκες καί ἀνάβαν τό σκοτάδι λόγια, φωνές, ὁ ἄλλος ἔστηνε ἀφτί, καμιά φορά ἔπεφτε τό σταμνί, καθώς ξεγλίστραγε ὁ γάτος νά κουρνιάσει.

ἔστερα οἱ παρέες ἀραιώνανε σιγά σιγά, τούς ἔκοβε ἡ κούραση, ἡ νύχτα, ἀρχίζε ὁ κόσμος νά φοβᾶται τόν καιρό, φτάνανε ἱστορίες γιά πλημμύρες, γιά χιονιές, χτίσανε μάντρες, ἐκκλησίες γιά νά μπαινοβγαίνει ὁ Θεός καβάλα στ' ἄλογο νά τούς μετράει καί νά τούς κρίνει, βλέπαν τούς καλογέρους μέ τό ράσο ζασπρισμένο κι ἀπό μέσα ἀρματωσιά, μέ τή μεζούρα καί μέ τή γωνιά νά κόβουνε καί ν' ἀλφαδιάζουνε τήν πέτρα, καί τούς μαστόρους, νά σκαλίζουνε καμπύλες καί γραμμές καί τόξα, νά χύνουνε τό σίδηρο, τό μπροῦντζο, καί νά καρφώνουνε στίς τέσσερις γωνίες μέ τή λόγχη τό σανίδι—

Κοίταζε ὁ κόσμος νά σηκώνονται οἱ σκαλωσιές, νά ξεφλουδίζεται ὁ ἀέρας ἀπό τίς λεπίδες τῶν καμπαναριῶν κι ἀπ' τὰ θηρία πού ξερνοῦσαν τό νερό ἀπ' τίς σκεπές,

μαύριζε ἀπό τὰ καμίνια καί τή λάσπη τό ποτάμι

κι ὅπως περνοῦσε ἀπό τίς κολόνες καί σκαρφάλωνε καμιά φορά τό φῶς, χαράκωνε χρωματισμούς στά τζάμια, στό πλακάκι, κι ἔβλεπες κεντημένες ἱστορίες μέ μολύβι καί γυαλί, καράβια, ὄμορφες γυναῖκες, λιτανεῖες,

Μέσα στους πάγκους,
 πού κοιτάζεις και παγώνεις,
 μήπως κι από την ύγρασία ξεγλιστρήσει λίγο φῶς και σ' ἀκουμπήσει,
 μήπως κι ἀκούσεις από πουθενά καμιά φωνή
 γιά νά σέ ξεγελάσει πῶς ἀντέχεις,
 πῶς θά περάσει από τά παράθυρα ἡ σιωπή,
 νά ρίξει ἕνα χαλίκι ξαφνικά
 καί νά κομματιαστεῖ ἡ τζαμαρία—

Ἐδῶ, μοῦ λέγαν, ἦταν πρῶτα ἕνας φοῦρνος κι ἕνας σιδεράς, ἐκεῖ, φτιάχνανε κἀρα καί
 πουλοῦσαν φυλαχτά, ἐκεῖ γινόταν τό τυρί, ἐκεῖ πατοῦσαν τό σταφύλι, ἐδῶ πιο κάτω εἶχαν
 τούς λεπρούς, ἐκεῖ δουλεύανε τό ἀσήμι καί τούς ἀργαλιούς, καί ὑφαίνανε ἀστερισμούς,
 παντρολογήματα καί τρικυμίες.
 Ἐδῶ ἦταν γαλατάδικα, ἐμπορικά, ταβέρνες,

Καί κάπου ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τίς γέφυρες, πού διακρίνεις τίς στοές, καί κρύβονται γιά νά
 ξεχειμωνιάσουν οἱ ζητιάνοι,
 κάπου ἐκεῖ,
 ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἔσυρε τίς φωνές, καθώς ξεπούλαγαν οἱ ἔθνοκράτορες τό '39,
 τό Μιχαήλ καί τόν Ἀνδρόνικο
 στούς σταυροφόρους.

Δημήτρης Καλοκύρης
 Παρίσι, Rue du Four

